

Publicerad 2020-05-09 12:29 av Gunnar Hilén
I morgon "äitien päivä" i Finland. "Mödrarnas dag".
En mor.

Mamma.
Mitt upphov.
Min begynnelse.
All vår början bliver svår.
Hon var min.
Jag var hennes
Så alla är vi barn i början.

Mamma.
Som jag såg så självklart på.
Lika självklart som att jag andades.
Hon la mig, stoppade om mig, väckte mig,
lagade frukost, skickade iväg mig till skolan.
Sen kom tonåren.
Då blev jag full.

Men innan mina minnen tog vid
hann de saker hända som skapade Gunnar.
Jag kom bort. Jag syntes inte. Jag var inte.
Det var då jag skapade mitt eget corona.
Det var då jag sprättade upp läppar och tunga.
Det var då jag blödde varje dag.
Och de tyckte jag hade sån otur.

Att komma bort före tre års ålder
och bara vilja skrika ut sin förtvivlan
men redan lärt sig hålla tyst
det är som att skriva recept på psykosomatik
det är som att lära sitt barn att bli sin egen vårdare
det är som lägga grunden till självplågeri
det är som att säga vi älskar dig om du inte säger nåt

Där föddes poesin
i tystandet
i det ytligt vackra
i de tillbakahållna skriken
i de falska skratten

i de storvulna lögnerna
i de nattliga gråten

Mor som stod på pappas sida
av rädsla för ensamheten.
Mor som förlät fast hon aldrig förlät
pappas "övertid".
Mor som inte ville kyssa sin man.
Mor som inte visste nåt om njutning.
Mor vi aldrig riktigt riktigt kunde älska.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten